

Carta al president Torra, des de la nostra comuna fe cristiana

Dll, 30/03/2020 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

Benvolgut president Quim Torra, germà en la fe de Jesucrist. Li escric perquè tinc ganes de demanar-li, des de la mateixa fe que compartim, una reflexió sobre l'actuació que vostè està tenint des que va començar la pandèmia del coronavirus. Aquesta actuació seva, i la de la gent que l'envolta, i la de TV3 que en fa de portaveu, és, de fet, per a mi, la cosa més dolorosa emocionalment de totes les que estan passant. Em fa molt de mal veure com actuen els governants de Catalunya, aquest país meu i que tant m'estimo.

Benvolgut germà Quim Torra. Vostè sap, tan bé com jo, que ningú no té ni coneix quina és la millor recepta per a aquesta situació tan dolorosa que estem vivint, ni ningú no pot conèixer amb seguretat quin ha de ser el ritme amb què s'han de prendre les mesures que es vegi convenient prendre. També ho sap tot això el president Sánchez, i el ministre Illa, i el conseller Buch i la consellera Budó. També ho saben els científics que l'assessoren a vostè i els que assessoren el president Sánchez. I alhora tots vostès saben que prendre decisions en aquest tema és molt complex, perquè hi juguen moltes variables que cal sospesar. I per tant s'ha de triar, i és difícil fer-ho. I a més, cal comptar que, es prenguin les decisions que es prenguin, i les prengui qui les prengui, es produiran errors. Si el responsable últim de les decisions fos vostè, també en cometria, i potser en cometria més que els que comet el president Sánchez.

Davant tot això, és fonamental atendre's a la legalitat democràtica, que és l'única eina fiable de què disposem per governar-nos en una situació tan difícil com aquesta. I, dintre aquesta legalitat democràtica, el govern de l'estat, amb tot el dret i tota la legitimitat, ha optat per decretar l'estat d'alarma, i per tant, ha assumit la direcció de tot el que es faci per combatre la pandèmia. A mi em sembla una decisió adequada i necessària en la situació actual. I entenc que vostès, des de la perspectiva del legítim afany d'independència, que jo, certament, no comparteixo, això no els hagi agradat gens. Però no em sembla bé que la frustració que aquesta decisió els pugui produir, la canalitzin mitjançant atacs constants contra el govern de l'estat i intents constants de desgastar-lo i desprestigiar-lo, i a més ho facin amb un to de superioritat moral molt desagradable. Les declaracions de vostè i dels seus consellers aquest dissabte i diumenge han estat una clara exemplificació d'això.

Aquesta manera d'actuar l'únic que fa és crear una angoixa i una inseguretat que no ens ajuda gens a ningú. Miri, fa uns dies vostè deia que en aquests moments li importaven un rave les banderes i les fronteres, i que l'única cosa que li importava era la salut i la vida de les persones. Jo comparteixo totalment aquest sentiment. I estic segur que el govern espanyol també el comparteix. El que passa és que el govern espanyol, que és qui té la responsabilitat última de la situació, creu que les coses s'han de fer de manera diferent i amb un ritme diferent del que creu vostè. I

llavors, em sembla que si ara realment no li importen les banderes i els territoris, la cosa raonable seria que vostè es posés a remar en la mateixa direcció dels qui porten la responsabilitat de la salut i el benestar de tots. No seria bo que, com sembla, la seva frustració per no poder manar tot el que vostè voldria i el seu anhel tan ardent per la independència passessin per davant de l'interès per la vida i la salut de les persones. No, no dic que vostè, en el seu interior i en els seus desigs, posi la frustració i l'afany de la independència per davant de la vida i la salut de la gent. No, jo sé que vostè, conscientment, això no ho pensa. Però jo gosaria dir que, a l'hora d'actuar, segurament sense adonar-se'n, sí que ho fa.

Aquesta carta, la hi adreço com a germà en la fe. I per això, goso demanar-li, en nom del Senyor en el qual creiem, que reflexioni sobre la manera com està actuant. No caigui en la temptació de voler aprofitar aquesta situació per incitar els cors i els cervells dels catalans a convèncer-se que tot el que ve d'Espanya és dolent i s'ha de combatre i que, en conseqüència, cal aconseguir, com sigui, la independència. Jo no sé si vostè està mirant de crear l'ambient necessari per a una nova declaració unilateral d'independència quan la pandèmia s'acabi. No ho sé, però he de dir que sovint ho sembla. I això, amb els valors de l'Evangeli a la mà, seria profundament deshonest. A part que obligaria el govern de l'estat, amb tota la raó, a decretar un altre 155 força més dur que el que ja vam tenir. No ho faci, sisplau. Perquè la independència, per aquests camins, i ho pot ben creure, no l'aconseguirà, però sí que pot fer que Catalunya esdevingui un país cada cop més trencat i més irrespirable. President, crec que ara, el que Jesús, el Senyor, espera de vostè, és que posi tots els seus esforços a facilitar l'alliberament d'aquest mal que ens vingut a sobre, i això comporta facilitar que qui ha de dirigir les operacions tingui tot el suport possible. Això no vol dir que no pugui fer crítiques, evidentment. Però sí que vol dir que cal que s'acabi aquest enverinament dels cors i dels cervells que vostè i la seva gent estan practicant.

La setmana vinent serà Setmana Santa, i la celebrarem cadascú a casa seva, sense les nostres assemblees habituals. Seran uns dies per contemplar des de l'interior de cadascú la creu de Jesús i la seva vida nova, una contemplació que els textos litúrgics d'ahir diumenge ja ens convidaven a iniciar. President, germà en la fe, quan contempli aquesta creu, li demano que pregui intensament perquè Jesús l'ajudi a guiar-se pels criteris de vida personal i col·lectiva que ell ens va ensenyar.

Que la pau i l'amor del Senyor Jesús, camí, veritat i vida, siguin amb vostè, amb tots els cristians i cristianes, i amb tots els homes i dones de bona voluntat. I, en la primera celebració dominical de l'Eucaristia en què puguem participar, vostè a les 12 als Josepets de Gràcia i jo a tres quarts d'11 a Sant Joan de Viladecans, unes Eucaristies que seran signe de pandèmia superada, tinguem-nos un record mutu de pregària.